

סדר הלמוד ליום א' טבת

(חנוכה)

סדר לקוטי פנימי

ועל-ידי העזות שהצדיק רואה בכל אחד ואחד כפי מה שהוא, אם יש לו עזות דקדושה או להפוך, על ידי זה הוא יודע אם תפלתו היתה תפלה הכשרה או להפוך. כי גם התפלה היא על-ידי עזות, כי אי אפשר לעמד להתפלל לפני השם יתברך כי אם על-ידי עזות. כי כל אחד לפום מה דמשער בלבה את גדלת הבורא יתברך שמו, כמו שכתוב (משלי ל"א): "נודע בשערים בעלה" – כל חד לפום מה דמשער בלבה (זחר וירא ק"ג). וכל אחד לפי ערכו שמשער בלבו את גדלת הבורא יתברך שמו, איך אפשר לו לעמד ולהתפלל לפניו. ובפרט התפלה שהיא פלאות, דהינו שדוד המערכות. שהמערכות מחיבין כף, וכל כוכב ומזל קבוע על משמרתו ומערכה שלו, כפי מה שסדרם הבורא יתברך שמו, שיהיו קבועים ומסדרים כף וכף, והוא בא בתפלתו ורוצה לסלק המערכות ולעשות פלאות. על כן בשעת התפלה צריך לסלק את הבושה, כמו שכתוב (תהלים כ"ב): "בך בטהו אבותינו וכו' בטהו ולא בשו". כי על-ידי הבושה שמתבייש מאתו יתברך, אי אפשר להתפלל, כי אם על-ידי עזות כנ"ל.

וזה בחינת (שם ע"ז): "אתה האל עושה פלא חודעת בעמים עיך" – שהשם יתברך עושה פלאות על-ידי תפלות ישראל, שהם על-ידי בחינות עזות כנ"ל, שעל-ידי זה מודיע להעכו"ם את העזות דקדושה של ישראל, שעל-ידי שרואין העכו"ם את הפלאות הנעשין בעולם על-ידי תפלות ישראל,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תמ - צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -

על־ידי־זה יודעין כִּמָּה גָּדוֹל הָעֲזוּת דְקִדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁישׁ לָהֶם עֲזוּת כְּזֶה, לְהִתְפַּלֵּל וְלַעֲשׂוֹת פְּלָאוֹת כַּנִּ"ל. וְעַל כֵּן הַצְּדִיק עַל־יְדֵי שְׂרוּאָה הָעֲזוּת וְהַתּוֹרָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל־יְדֵי־זֶה יוֹדֵעַ אֶת הַתְּפִלָּה שֶׁבְּלִבָּהּ אוֹתוֹ מֵאִיזָה מֵהֶם בָּאָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹדֵעַ לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ:

וְזֶהוּ מִיִּשְׂרָאֵל דְּסַפִּינָא, הֵינּוּ בְּחִינַת חֲכָמָה תַּתְּאָה הַנִּ"ל, בְּחִינַת מַלְכוּת הַנִּ"ל. שֶׁהוּא לְמוֹד הַנִּ"ל, בְּחִינַת (בְּמִדְבָר כ"ב): "הַחֶסֶן הַסִּכְנִיתִי" - לְשׁוֹן לְמוֹד, (בְּתַרְגוּמוֹ הַמִּילָא, אֱלִיפָנָא), בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כ"ו): "חָרַב נֹקְמַת", שֶׁהִיא בְּחִינַת מַלְכוּת הַנִּ"ל: **מִיִּשְׂרָאֵל, פִּרְשׁ רַש"י:** 'עֲרוּגָה'. הֵינּוּ בְּחִינַת: זַעֲקַת מוֹשֵׁל וְכוּ', כִּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים מ"ב): "כִּי־אֵיל תִּעְרַג". **בְּמֵאֵי קָטְלִי לָהּ,** פִּרְשׁ רַש"י: 'בְּמֵאֵי חוֹתְכִין אוֹתָהּ'. הֵינּוּ בְּכֹה חוֹתְכִין וּמַבְדִּילִין אֶת הַמַּלְכוּת הַנִּ"ל, כִּי לְהַצִּילָה מִזַּעֲקָה הַנִּ"ל, בְּבְחִינַת: חֲתָכוּ לְאַרְבָּעָה כַּנִּ"ל.

וְהַשִּׁיב לָהֶם, בְּקִרְנָא דְחַמְרָא. הֵינּוּ עַל יְדֵי תוֹכְחָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה הַחֶסֶד, וּבְזֶה קוֹצְרִין וְחוֹתְכִין אֶת הַד', בְּבְחִינּוֹת: "קִצְרוּ לְפִי חֶסֶד" כַּנִּ"ל. **קִרְנָא,** זֶה בְּחִינַת קוֹל הַמוֹכִיחַ. בְּחִינַת קֶרֶן הַשׁוֹפָר, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיָּה נ"ח): "הָרַם כַּשׁוֹפָר קוֹלְךָ וְהִגַּד לְעַמִּי פְשָׁעִים", הֵינּוּ תוֹכְחָה הַנִּ"ל: **חַמְרָא,** זֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ט): "יִשְׁשַׁכֵּר חֲמוֹר גְּרָם", בְּבְחִינּוֹת (דְּבָרִי־הַיָּמִים י"ב): "וּמִבְּנֵי יִשְׁשַׁכֵּר יוֹדְעֵי בִינָה לְעֵתִים". כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹכְחָה מַעֲלִין אוֹתָהּ לְרָגְלִים, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת בִּינָה לְעֵתִים כַּנִּ"ל: **אֵיתוּ לָהּ תִּרֵי בִיעֵי,** לְשׁוֹן צְלוֹתָא וּבְעוֹתָא, בְּבְחִינּוֹת תְּפִלוֹת, **אָמְרֵי,** הֵי דְחֲוֹרְתָא וְהֵי דְאַכְמָתָא, הֵינּוּ שֶׁאֵתָהּ אוֹמֵר שֶׁעַל יְדֵי תוֹכְחָה מַעֲלִין אֶת הַמַּלְכוּת כַּנִּ"ל, הֵלֵא אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהוֹכִיחַ, כִּי הֵלֵא הַתְּפִלוֹת בְּאִין בִּיחָד, וְאֵיךְ יוֹדֵעַ לְהוֹכִיחַ לְפִי הַתְּפִלָּה, כִּי אֵינּוּ יוֹדֵעַ אִיזָה תְּפִלָּה

שֶׁל הַכָּשֶׁר אִזּוּ לְהַפְדֵּי.

וְזֶהוּ הִי דְחִוּרְתָּא וְהִי דְאַכְמַתָּא, הֵינּוּ אֵיזָה תְּפִלָּה מֵאִישׁ כָּשֶׁר אִזּוּ לְהַפְדֵּי. אֵיִתִּי לְהוּ תִּירִי גְבִינִי, הֵינּוּ בְּחִינּוֹת (אִיּוֹב י'): "וּכְגִבִינָה תִקְפִּיאֲנִי". הֵינּוּ בְּחִינּוֹת תִּירִי תוֹרוֹת הַנִּ"ל, שֶׁהֵן בְּחִינּוֹת קָפוּי וְקַל, בְּחִינּוֹת פְּסֻלָּת, בְּבְחִינּוֹת: "פְּסָל לָךְ", וּבְחִינּוֹת: "לֹא תַעֲשֶׂה לָּךְ פְּסָל" כַּנִּ"ל. וְאָמַר לְהוּ, הִי דְעֵזִי חִוּרְתָּא וְהִי דְעֵזִי אַכְמַתָּא. הֵינּוּ תִירִי עֲזוֹת הַנִּ"ל, שֶׁהֵן עֲזוֹת דְקָדְשָׁה, וְעֲזוֹת דְסִטְרָא אַחֲרָא, שֶׁמֵּהֵן תִּירִי תוֹרוֹת הַנִּ"ל. וּלְפִי הָעֲזוֹת יְכוּלִין לִידַע אֶת הַתְּפִלוֹת כַּנִּ"ל, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִכַּל לְהוֹכִיחַ אוֹתָם כַּנִּ"ל. שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה חוֹתְכִין וּמַבְדִּילִין אֶת בְּחִינּוֹת הַמַּלְכוּת, וּמַצִּילִין אוֹתָהּ מִזַּעֲקַת מוֹשֵׁל, וּמַעֲלִין אוֹתָהּ לְבְחִינּוֹת אוֹר הַפָּנִים הַמֵּאִיר בְּרָגְלִים כַּנִּ"ל:

זֹאת הַתּוֹרָה הַתְּחִיל לֹאמַר עַל פְּסוּק: "וַיְהִי מִקֵּץ" וְכוּ', אֲךָ לֹא סִיּוּם לְבָאֵר זֶה הַפְּסוּק עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת. וְאָמַר אַחֲרֵי-כֵן, שְׂאֵם הָיָה רוּצָה לְסִיּוּם פִּירוּשׁ הַפְּסוּק, הָיָה צָרִיךְ לֹאמַר עוֹד תּוֹרָה כְּזֹאת כִּדֵּי לְבָאֵר הַפְּסוּק:

מִקּוּלוּ שֶׁל אָדָם יְכוּלִין לִידַע אֶת בְּחִינּוֹת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ, כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינּוֹת מַלְכוּת. וְהוּא נִכְרַ בְּקוּלוּ, כִּי אִין שְׁנֵי קוּלוֹת שְׁוִין, כִּי קוּל שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מְשַׁנֶּה מַחְבְּרוֹ. וְעַל כֵּן יְכוּלִין לְהַכִּיר אֶת הָאָדָם בְּקוּלוּ, כְּמוֹ שֶׁנִּרְאָה בְּחוּשׁ, כִּי כְּפִי בְּחִינּוֹת הָאָדָם כֵּן הוּא קוּלוֹ. וְעַל יְדֵי הַקּוּל, יְכוּלִין לְהַכִּיר אֶת בְּחִינּוֹת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ. כִּי יֵשׁ "קוּל עֲנוֹת גְּבוּרָה, וְקוּל עֲנוֹת חִלּוּשָׁה" (שְׁמוֹת ל"ב), כְּפִי בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֶׁל כָּל אֶחָד. וְעַל כֵּן שְׂאוּל שֶׁהָיָה רוֹדֵף אֶת דָּוִד עַל שֶׁרָאָה בּוֹ שִׁימְלֵךְ, מָצִינוּ שֶׁם בַּמִּקְרָא כְּשֶׁנִּזְדַּמְנוּ יַחַד שְׂאוּל וְדָוִד, אָמַר לוֹ שְׂאוּל לְדָוִד (שְׁמוּאֵל א כ"ד): "הַקּוּלָּךְ זֶה בְּנֵי דָוִד". שֶׁהֵבִין שְׂאוּל בְּהַקּוּל, שֶׁהוּא חָזַק בְּבְחִינּוֹת

חוק נתן ולא יעבור

ח'תמכ - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" - חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

המלכות. ושאל את דוד "הקולך זה בני דוד", שתמה שאול על קולו של דוד, כי הבין שהוא קול של מלך ממש. ועל כן רצה שאול לשאת את קולו, דהינו להגביה את קולו למעלה מקולו של דוד, אבל לא היה יכול. וזהו (שם): "וישא שאול את קולו ויבך", דהינו שרצה לשאת ולהגביה קולו כנ"ל, אבל היה הקול נבכה. וזה בחינות: "ויבך", שהיה הקול נבכה, קול נמוך של בכיה. על כן אמר שאול אז אל דוד: "ידעתי כי מלך תמלך", כי ידע זה על ידי הקול כנ"ל:

סדר קצור לקוטי מזהרני"ת היפני:

יב וצריכין אנו לקבל תזכחה מהצדיקים אף על פי שמבזין אותנו לפעמים. כי צריכין אנו לדון אותם לכף זכות כי אין אדם נתפס על צערו (בבא בתרא טז) כי סובלים צער גדול מאתנו. כי כל העסקים והשיחות חלין שלנו הוא בודאי רעה אצלם, אך אפלו גם טובתנו הינו התפלה שהיא בערכנו טוב. (אמר המעתיק, כמו שכתוב הושע י"ד וקח טוב פירש רש"י וקבל הודיה מאתנו שנאמר טוב להודות להשם. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה במדרש תנחומא פרשת קרח וגם במדרש רבה שם טו"ב בגמטריא י"ז, ותפלה י"ט ברכות והוצא מהן ברפת המינים שתקנו ביבנה ואת צמח דוד שתקנו על שם בחנני השם ונפני וכו') היא גם כן רעה אצלם, כי תפלתנו מבלבלת אותם מאד כי היא מערבת במחשבות זרות ובלבולים הרבה. ותפלות האלו עם כל הערבותים באים אל הצדיקים להעלותם ועל כן מוכיחין אותנו לפעמים בדרך בזיון אבל צריכים אנו לקבל תזכחתם כנ"ל:

יג ועל כן נקראין הערבותים והבלבולים תהלה כמו שכתוב: "ובמלאכיו ישם תהלה" (איוב ד' יח), מחמת שהם באים דיקא בעת התהלה ותפלה. והוא בשתי בחינות: או שבאים להתתקן

כִּי עָכָשׁ הוּא הַזְּמַן לָזֶה כִּי יֵשׁ בָּהֶם נִיצוּצוֹת קְדוּשִׁים שְׂצָרִיכִין
 תְּקוּן אוֹ בְּבַחֲיָנָה אַחֲרַת שְׂבָאִין לְבַלְבֵּל אוֹתוֹ מִתְּפִלָּתוֹ מִחֲמַת
 שְׂאִינוֹ רְאוּי לְהִתְפַּלֵּל. וְצָרִיךְ לְהִתְגַּבֵּר מְאֹד מְאֹד עַל אֱלוֹ
 הָעֲרֻבוּבִים וְהַמְּחַשְׁבוֹת זָרוֹת שְׂבָאִין אֵין. כִּי כָּל הַשְּׂטוּתִים
 וְהַמְּחַשְׁבוֹת שְׂחוֹשֵׁב הָאָדָם לְפַעֲמִים וְכָל הָעֲרֻבוּב הַדַּעַת שֵׁישׁ
 לְאָדָם בְּכָל הַיּוֹם בְּאִיזָה עֵת שִׁיחִיָּה הַכֹּל בְּאֲשֶׁר לִכְל בָּא דִּיקָא
 בְּעֵת הַתְּפִלָּה. וּמִשְׁמִיעַ אֶת עֲצָמוֹ אֵין דִּיקָא וּמְבַלְבֵּל אֶת מַחְשַׁבְתֵּי
 הָאָדָם מְאֹד בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה דִּיקָא וּבָאִים וְעוֹלִים עַל לְבוֹ אֵין דִּיקָא.
 עַל כֵּן צָרִיכִין אֵין הַתְּגַבְרוֹת גְּדוֹל מְאֹד עַל הַמְּחַשְׁבוֹת וְהַבְּלוּלִים
 אֱלוֹ. וְעַם כָּל זֶה הַנִּ"ל בָּאִים הַתְּפִלּוֹת אֵל הַצְּדִיקִים לְהַעֲלוֹתָן
 בְּחִינַת: "וְתִהְיֶה אֶחָדָם לְךָ" (ישעיה מ"ח ג), שְׂבָאִין כָּל הַתְּהִלּוֹת
 לְהַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת מְשִׁיחַ בְּחִינַת חֲטָם בְּחִינַת: "רוּחַ אֲפִנּוֹ
 מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד' כ). כִּי מְשִׁיחַ מוֹרַח וְדָאִין בְּבַחֲיָנַת (ישעיה י"א ג)
 "וְהִרְיָחוּ בִּירְאֵת ה'" הֵינּוּ בַתְּפִלּוֹת שֶׁהֵן בְּחִינַת: "יִרְאֵת ה' הִיא
 תִּתְהַלֵּל" כִּי הוּא מוֹרַח וּמְרַגֵּישׁ בַּתְּפִלּוֹת שְׂמֻקְבֵּל מֵהֵן אֶת כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה שֶׁהוּא כִּי כָּל הָעֲרֻבוּבִים שֶׁל כָּל אֶחָד הֵם בְּתוֹךְ
 הַתְּפִלָּה:

יד וְהַצְּדִיק יוֹדֵעַ אִיזוֹ תְּפִלָּה בָּאָה מֵהַכְּשָׁרִים וְאִיזוֹ תְּפִלָּה
 מֵהָאֲחָרִים וְעַל־יְדֵי־זֶה יוֹדֵעַ לְהוֹכִיחֵם. כִּי עַל־יְדֵי הָעֲזוּת וְהַתּוֹרָה
 שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל־יְדֵי־זֶה יוֹדֵעַ אִם תְּפִלָּתוֹ הִיְתָה כְּהֵגֶן אוֹ לָאוֹ.
 כִּי יֵשׁ שְׁנֵי מִיְנֵי עֲזוּת יֵשׁ עֲזוּת דְּקָדְשָׁה וְיֵשׁ עֲזוּת דְּסִטְרָא אַחֲרָא.
 וְאִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לְתוֹרָה כִּי אִם עַל־יְדֵי עֲזוּת דְּקָדְשָׁה לְהִיזוֹת עוֹ
 בְּנֵימָר כְּנֶגֶד הַמוֹנְעִים וְחוֹלְקִים כְּמוֹ שְׂכָתוּב בִּ"שְׁלַחַן עָרוּךְ" (אֲרַח
 חַיִּים סִימָן א) 'שְׁלֵא יִתְבַּיֵּשׁ מִפְּנֵי הַמְּלַעֲיָגִים'. וְכִפִּי הָעֲזוּת דְּקָדְשָׁה
 כֵּן זוֹכֵה לְתוֹרָה לְקַבֵּל וּלְהַמְּשִׁיךְ חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה אֲמִתִּיִּם בְּעוֹלָם.

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תמד - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְלִהְפֹךְ מִי שֵׁישׁ לוֹ עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא מְקַבֵּל תּוֹרָה מִהַסְטְרָא אַחֲרָא. וְכִפִּי הַתּוֹרָה שֶׁמְקַבֵּל כְּפִי הָעֲזוֹת בֵּין זוֹכֵה לְתַפְלָה, כִּי גַם עֵקֶר הַתַּפְלָה הִיא עַל-יְדֵי עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה שְׁצָרִיכִין לְהַעֲזוֹ פָּנָיו כְּנֶגְדּוֹ יִתְבָּרֵךְ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ עַל כָּל מָה שְׁצָרִיךְ וְאַפְלוּ לַעֲשׂוֹת פְּלִאוֹת עִמּוֹ. כִּי אִם יִרְצֶה לְהִתְבַּיֵּשׁ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ לְפִי מַעֲשָׂיו וּלְפִי גְדֻלַּת הַבּוֹרָא יִתְבָּרֵךְ בְּיָדָיו לֹא יוּכַל לְפַתַּח פֶּה לְהִתְפַּלֵּל כָּלֵל. עַל בֵּין כְּפִי הָעֲזוֹת דְּקִדְשָׁה שֵׁישׁ לוֹ כְּנֶגֶד הַמוֹנְעִים בֵּין זוֹכֵה לְתוֹרַת אֱמֶת כַּנִּי"ל וְכִמוֹ כֵּן זוֹכֵה לְתַפְלָה בְּכוֹנֵה. וְעַל כֵּן הַצְּדִיק עַל-יְדֵי שְׂרוּאָה הָעֲזוֹת וְהַתּוֹרָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל-יְדֵי-זֶה יוֹדֵעַ אֵת הַתַּפְלָה שֶׁבְּלִבָּהּ אוֹתוֹ מֵאִיזָה מֵהֶם בָּאָה וְעַל-יְדֵי-זֶה יוֹדֵעַ לְהוֹכִיחַ אוֹתוֹ:

טו מְקוּלוֹ שֶׁל אָדָם יְכוֹלִין לִידַע אֵת בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ. כִּי יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּחִינַת מַלְכוּת וְהִיא נִכְרַת בְּקוּלוֹ כִּי יֵשׁ "קוֹל עֲנוֹת גְּבוּרָה" וְכו' (שְׁמוֹת ל"ב יח) כְּפִי בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֶׁל כָּל אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבֵּין שְׂאוֹל בְּקוּלוֹ שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁהוּא חָזַק בְּבְחִינַת הַמַּלְכוּת וְשָׂאֵל אוֹתוֹ "הַקּוֹלֶךָ זֶה בְּנֵי דָּוִד" (שְׁמוֹעַל-א כ"ד טז). שְׂתַּמָּה שְׂאוֹל עַל קוּלוֹ וְהַבֵּין שֶׁהוּא קוֹל שֶׁל מֶלֶךְ מִמַּשׁ וְרָצָה לְשַׂאת וּלְהַגְבִּיחַ קוּלוֹ לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ וְלֹא יִכַּל. וְזֶהוּ: "וַיִּשָּׂא שְׂאוֹל אֵת קוּלוֹ וַיִּבְדֹּ" (שָׁם) שֶׁהִיא נְמוּךְ בְּבְחִינַת קוּל שֶׁל בְּכִיָּה וְאִזּוֹ אָמַר לְדָוִד: "יִדְעֵתִי כִּי מֶלֶךְ תִּמְלֹךְ" כִּי יִדַע זֶה עַל-יְדֵי הַקּוּל כַּנִּי"ל:

סִדְרַת הַיַּיִט מִזֶּהרֵי הַיּוֹפִי:

קפ (יד) הַדְּבָר הָיָה דוֹמָה כְּמוֹ מִי שֵׁישׁ בּוֹ צֶרֶךְ גָּדוֹל לְהַעֲזוֹלם וְכו' וְחָטְפוּ אוֹתוֹ וְהִנִּיחוּ אוֹתוֹ בְּחֶדֶר שֵׁב כָּאֵן. שֶׁלְקָחוּ אוֹתִי וְהוֹשִׁיבוּ אוֹתִי עַל עֲלִיָּה הַשְּׁלִישִׁית אוֹ הַרְבִּיעִית הַגְּבוּהָה מְאֹד וְכו'. הֲלֹא הִיִּיתִי דוֹמָה כְּמוֹ סוֹחֵר הַיּוֹצֵא לְשׁוּק וַיֵּשׁ לוֹ כַּמָּה דְּבָרִים לַעֲשׂוֹת וְלַחֲטוֹף מִשְׂאֵי-זִמְתָן זֶה וְזֶה וְכו'. אֲפֹלוּ כְּשֶׁאָמְרוּ לִי שְׂאֲנִי צָרִיךְ לְנוֹחַ

ולפוש עצמי לא היה נכנס באזני מה היא מנוחה ונפישא כי צריכין רק לעשות תמיד תמיד, ועתה אני צריך לשמר את האכילה ושנה וכיוצא מחמת החולאת:

קפא היה לי גוף יפה שלא היה תובע ודוחק עצמו כלל. עכשו אני צריך לשמר את העת של האכילה וכו' והיסורים שהיו לי שם אין לבאר, אין צריך לומר מה יסורים, גם קבלתי רפואות והייתי שותה חינא [רפואה לקדחת-מלריה] ושם במדינת חינא [סין] כופרים לגמרי ואומרים לית דין ולית דין, וכיוצא שאר הרפואות במקומות האחרים שיש שם שאר אפיקורסות, וכשבא כל זה בתוך מעי נעשה מזה מה שנעשה. כי היה צריך שיבוא הסם הבא משם במעיו כדי להכניע בפירות הנ"ל, וכיוצא בזה בשאר סמים (מזה יוכל המבין להבין קצת עסקו ברפואות מלבד שאר סודות נשגבות שהיו בכל דרכיו והנהגותיו. אבל על שאר העולם הזהיר מאד בדרך עצמה טובה להתרחק מרפואות ודאקטורים).

קפב (טו) פעם אחת אחר שבא מלמברג אמר אני עכשו כגמול עלי אמו:

קפג (טז) בקיץ תקס"ח בא מלמברג לביתו לברסלב ביום ראשון פרשת בלק ושבת בדרך בקהלת-קדש יאנוב. גם בנסיעתו מלמברג נסע דרך ברעד ונתמהמה שם איזה זמן בערך שני שבועות. והדאקטורים אמרו שקשה לו מאד לנסע מחמת כבד החולאת שלו ושאי אפשר לו לפע כי-אם פרסה אחת ביום והוא לא חש על זה ונסע בזריזות גדול כמה פרסאות ביום אחד בדרך הסוחרים הזריזים.

וביום ראשון שבא לביתו נסע בהשכמה מקהלה קדושה יאנוב ושבת שם, ובמוצאי שבת לא ישן בדרך. ובבקר כשהאיר

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תמו - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות -

הַשַּׁחַר נָסַע מִשָּׁם בְּזָרִיזוֹת עַד שָׁבָא לְבֵיתוֹ בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם בְּעוֹד הַיּוֹם גָּדוֹל. וְגַם אַחֲר־כֵּן בְּבֵיתוֹ הָיָה מִתְנַהֵג בְּעֵינָיו אֲכִילָתוֹ שְׁלֹא כְּפִי דַעַת הַדְּאֶקְטוֹרִים כִּי רָאָה שְׂאִין בָּהֶם מִמָּשׁ כַּאֲשֶׁר הוֹדוּ לוֹ בְּעֶצְמוֹן בְּפֹה מְלֵא. וְהֶאָרִיךְ לְסַפֵּר בְּזֶה וְהִזְהִיר מְאֹד לְבָלִי לְעַסֵּק בְּדְאֶקְטוֹרִים וּרְפוּאוֹת כָּלֵל כַּמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר:

קפד (יז) בְּהִיזוֹתוֹ בְּלִמְבָרָה מָסַר הַסֵּפֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן לִיד אִישׁ אֶחָד שָׁבָא אֵלָיו מִמַּעַדְוֵעֲדִיּוֹקֶע וְצָוָה לְהָאִישׁ הַזֶּה שְׂיַסַּע לְמַדִּינַתְנוּ לְהַדְפִּים הַסֵּפֶר, וְכֵן עָשָׂה. וּבִתְחִלָּה חָקַר בְּדַעַתוֹ וְהִתְיַשֵּׁב הַרְבֵּה בְּעֵינָיו זֶה כִּי בַשָּׁנִים הַקּוֹדְמִים הָיִינוּ נִזְהָרִים לְהַעֲלִים וּלְהַסְתִּיר הַכְּתָבִים שֶׁל תּוֹרָתוֹ בְּפָנֵי הָעוֹלָם. אַךְ אַחֲר־כֵּן צָוָה עָלַי לְהַעֲתִיקָם כַּסְדָּר, הֵינּוּ כִּי בִתְחִלָּה הָיוּ כְּתוּבִים אֲצִלִּי הַתּוֹרוֹת בְּקוֹנְטְרָסִים מְפֹזָרִים שְׁלֹא כַּסְדָּר. וְאַחֲר־כֵּן בַּשָּׁנָת תַּקַּס"ה צָוָה עָלַי לְהַעֲתִיקָם כַּסְדָּר וְלַעֲשׂוֹת מֵהֶם כְּרֶךְ. וְהִזְהִיר אוֹתִי לְהִזְדָּרוֹ בְּזֶה. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הָיָה בְּעֶזְרִי, וְהַעֲתִיקְתִּיו יָפָה כַּסְדָּר. וְהִבֵּאתִי לְפָנָיו הַקּוֹנְטְרָסִים וְהוֹטְבוּ בְּעֵינָיו מְאֹד. וְאַחֲר־כֵּן נָתַתִּי אוֹתָם לְאֶמֶן הַכּוֹרֵךְ פֶּה בְּרָסֶלֶב לְכַרְכָּם יָפָה, וְזֶה הָיָה בַּיּוֹם שֶׁשִּׁי עָרַב שַׁבַּת־קֹדֶשׁ, וְהַכְּרַחְתִּי לְעַמֵּד עַל הָאֶמֶן לְשֹׁמֵר בְּעַת הַכְּרִיכָה שְׁלֹא יִשְׁלְטוּ בּוֹ יְדֵי זָרִים.

וְאַחֲר־כֵּן שָׁלַח רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה אִישׁ מֵאַנְשָׁיו שְׂיַעֲמֵד עַל הָאֶמֶן לְשֹׁמֵר כִּדֵּי שְׂאֲנָכִי אָבוֹא לְפָנָיו לְדַבֵּר עִמוֹ. וְתַכְּף בְּאֵתִי לְפָנָיו וְדַבֵּר עִמִּי הַרְבֵּה וְהִחִיָּה אוֹתִי מְאֹד. וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם שָׁמַעְתִּי הַתְּחִלָּת הַתְּגִלוֹת הָעֵינָיו שֶׁל הָעֶשְׂרָה קַפִּיטָל תְּהִלִּים שֶׁהֵם תַּקּוּן לְמִקְרָה לִילָה חָם וְשָׁלוֹם. וְאִזּוֹ מִחֲמַת עֵסֶק זֶה נִמְנַע מִלִּישֵׁן בְּאוֹתוֹ הָעָרַב שַׁבַּת, רַק דִּבֵּר עִמִּי הַרְבֵּה בִּתְחִלָּה כְּשֶׁהָיָה שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאַחֲר־כֵּן קָם מִמִּטָּתוֹ וַיֵּשֶׁב אֲצִל הַשְּׁלָחַן בְּבֵיתוֹ הַגָּדוֹל וְדַבֵּר עִמִּי

הַרְבֵּה וְעַם כָּל הָעוֹלָם עַד פְּנוֹת הַיּוֹם, מֵה שְׁדַרְכוּ הָיְהָ תָמִיד לִילָךְ
לְמַרְחֵץ סָמוּךְ אַחַר חֲצוֹת וְעַכְשָׁיו יֵשֵׁב וְדַבֵּר עִמָּנוּ עַד סָמוּךְ
לְעָרֵב.

וְאָמַר אֲזוּ בַמָּה קָשָׁה לְהִיּוֹת מִנְהִיג (שְׁקוֹרִין גֵּיטָר יְהוּד) כִּי הֵלֵא זֶה
הַדָּבָר שְׁכוּרְכִין הַסֵּפֶר נְדָמָה לָכֶם שֶׁהוּא דָבָר קָטָן, בַּמָּה וְכַמָּה
עוֹלָמוֹת תְּלוּיִים בָּזֶה (וְכוֹנְנָתוֹ הָיְהָ נִרְאָה בָּזֶה שֶׁהוּא מְכָרָח לְשֵׂא עָלָיו עֵנִין
הַתְּקוּן הַזֶּה הַנַּעֲשֶׂה עַל־יְדֵי כְּרִיכַת הַסֵּפֶר גַּם־כֵּן). וְנִגְמַר כְּרִיכַת הַסֵּפֶר
בְּשָׁבוֹעַ שְׁלֹא־חָרְיוֹ בְּיוֹם חֲמִישִׁי. וּבְכָל אוֹתוֹ הַשָּׁבוֹעַ דָּבָר עָמִי
הַרְבֵּה מֵעֵנִין שְׂמֻחָה, וְחִזְק אוֹתִי הַרְבֵּה לְהִיּוֹת בְּשֻׂמְחָה תָּמִיד,
וְאָמַר הֵלֵא הַחוֹלָה שְׂמֻטָּל עַל עֶרֶשׂ דְּוֵי מְחִזְקִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים לוֹ
שְׁלֵא יִתְרַשֵּׁל וְלֹא יִתְעַצֵּב רַק יִתְחַזֵּק בְּכָל מִינֵי הַתְּחִזְקוֹת, וְעַל־יְדֵי־
זֶה יִכּוֹל הַחוֹלָה לָשׁוּב לְאִיתָנוּ עַל יְדֵי הַתְּחִזְקוֹת בְּעֶצְמוֹ. וְעוֹד דָּבָר
עָמִי הַרְבֵּה מֵעֵנִין זֶה בְּכָל יוֹם. וּבְיוֹם חֲמִישִׁי נִגְמַר כְּרִיכַת הַסֵּפֶר
וְהִבֵּאתִיו לְפָנָיו מְכָרָךְ. עֲנֵה וְאָמַר עֲדִין אֵין אַתָּה בְּשֻׂמְחָה, יְהִי־
זְמַן שֶׁתִּדַּע גְּדֻלָּתִי. וְאֲזוּ גָּלָה לִי מֵעֵנִין הַסֵּפֶר הַנִּ"ל שֶׁיֵּשׁ לוֹ שֶׁהוּא
הַסֵּפֶר שְׁזִכִּיתִי לְהַעֲתִיקוֹ וְאַחֲר־כֵּן צָוָה לְשַׂרְפוֹ. וַיֵּשׁ בָּזֶה הַרְבֵּה
לְסֵפֶר וּמַעַט נִרְשַׁם בְּמָקוֹם אַחַר. וְעֵינַי עוֹד הַשֵּׁיךְ לָזֶה בַּסֵּפֶר יָמִי
נֶתָן:

סֵדֶר הָאֲלֹהִי-בַיִת הַיּוֹמִי:

- כ. מִי שְׁחוֹלָק עַל הַצְּדִיק בְּפָנָיו, בְּיָדוּעַ שְׂאִין בוֹ יִרְאֵת־שָׁמַיִם. כא.
- לְפַעֲמִים הַמַּחְלֶקֶת עַל הַצְּדִיק הוּא הוֹכְחָה גְּדוֹלָה שֶׁהוּא צְדִיק. כב.
- יֵשׁ רָשָׁע שְׂמֻצְלִיחַ, וְכִשְׂרוּדָף אֶת הַצְּדִיק, אֲזִי הַקְּלִיפוֹת בְּעֶצְמָם
נוֹקְמִים מִמֶּנּוּ. כג. הַחֲלוּק שְׂבִין צְדִיק לִירֵא־שָׁמַיִם, שֶׁהִירָא אֵין לוֹ
רְשׁוֹת לְגַלוֹת מִסְתוּרָיו שֶׁל הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, אֲבָל הַצְּדִיק יֵשׁ לוֹ
רְשׁוֹת. כד. מִי שֶׁדוֹבֵר עַל הַצְּדִיק, בְּיָדוּעַ שֶׁהוּא גְּדֻלָּן. כה.

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תמח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

בְּשֶׁהֲקָדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוּצָה, שֶׁהַצְּדִיק יִלְמַד דֶּרֶךְ אֶת הָעָם, מֵרִמּוֹ
לוֹ בְּפִרְנָסָתוֹ. כו. הַצְּדִיק בְּשִׂמְת־פִּלְל עַל הָאָדָם, הוּא מִבֵּין, עַל אִיזָה
עֲבָרָה בָּא עָלָיו הַפְּרָעָנוֹת הַזֹּאת. כז. מִי שֶׁשׁוֹמֵר אֶת בְּרִיתוֹ,
בְּיָדָיו מְחַבֵּב אֶת הַצְּדִיק. כח. בְּשֶׁהַצְּדִיק עוֹבֵד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
וְאִינוּ מְשַׁנֵּיחַ עַל הַמוֹן-עַם, לְלַמֵּד אוֹתָם, עַל-יְדֵי זֶה נוֹפֵל
מִמִּדְרָגָתוֹ. כט. עַל-יְדֵי הַפְּרָעָה שֶׁמִּפְּרָנְסִין אֶת הַצְּדִיק, נִמְחָל
לָהֶם כָּל עֲוֹנוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ הַכֹּהֲנִים אוֹכְלִים, וּבְעֵלִים מִתְּכַפְּרִים.

חֵלֶק שֵׁנִי א. עַל-יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשֵׂי־זֶה שֶׁל צְדִיקִים מִמְּשִׁיכֵי אֹר
שֶׁל מְשִׁיחַ בְּעוֹלָם, וְדוּחָה הַרְבֵּה חֲשָׁךְ וְצָרוֹת מִן הָעוֹלָם. ב. גַּם
זוֹכָה לְבַגְדִים נְאִים. ג. בְּשִׁבְעַת יָמֵי אֲבֵלוֹת שֶׁל הַצְּדִיק, הַקָּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא מְשַׁפִּיעַ עַל הַמִּתְאַבְּלִים עָלָיו מֵאֹר הַגָּנוּז מִשִּׁשַׁת
יָמֵי-בְּרֵאשִׁית. ד. אֵל תִּתְמָה עַל הַחֶפֶץ, שֶׁהָאָדָם הוּא בְּרִיָּה קְטַנָּה
וְבוֹ תִּלְוִי כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי כֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה; מוֹעֵט
מִחֲזִיק אֶת הַמְּרַבֶּה. ה. כָּל אָדָם מְצַיֵּר בְּזִיו פָּנָיו גִּן-עֵדֶן שָׁלוֹ. ו.
עַל-פִּי רַב, הִירָאִים - פְּרָנְסָתָם בָּא עַל-יְדֵי טְלָטוּלִים. ז. לְפַעֲמִים
הַצְּדִיק בָּא לְטָלָטוּלִים, כִּדִּי כְּשִׁיבּוֹא לְעוֹלָם הַבָּא, יִזְכֹּר כָּל
הַמְּקוֹמוֹת, שֶׁהָיָה בָּהֶם, וְעַל-יְדֵי זֶה יָבוֹאוּ טוֹבוֹת לְאֵלוֹ הַמְּקוֹמוֹת.
ח. מִי שֶׁיּוֹדֵעַ שְׁמוֹת שֶׁל בְּנֵי הַצְּדִיקִים שֶׁבְּדוֹר, הוּא יוֹדֵעַ כָּל
הַמְּאָרְעוֹת שֶׁהָיָה. ט. מִי שֶׁמְצַדִּיק אֶת הַבְּרִיּוֹת, כָּל חֲפָצָיו נַעֲשִׂים
בְּלִי שׁוּם מוֹנֵעַ. י. בְּשֶׁהַצְּדִיק נִחְלָשׁ כַּחוֹ, שְׂאִין יָכוֹל לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
קוֹנוֹ כְּמִקְדָּם, יִדַּע שְׂאִין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוּצָה עוֹד, שִׁיּוֹרָה דֶּרֶךְ
תְּשׁוּבָה לְרָשָׁעִים. יא. עֵקֶר כַּח הַצְּדִיקִים הוּא כְּשֶׁהַדִּין נִמְתָּק, הֵינּוּ
עַל-יְדֵי אַחֲדוֹת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. יב. בְּשֶׁהַצְּדִיקִים נִתְּפָרְסִים בְּעוֹלָם,

על ידי זה נתחדשים נגונים בעולם.

סדר שיחות הר"ן הי"ג:

פה הפיכת השלחן בשבת הגדול מרמז כי עדין לא יצא הדבור מהגלות עד פסח שאז יצא הדבור מהגלות בחינת "פה סח" כידוע, שזה עקר בחינת יציאת מצרים שיצא הדבור מהגלות והשלחן הוא בחינת הדבור בחינת (יחזקאל מא"ב): "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'" "וידבר אלי דיקא, כי עקר הפרנסה והאכילה שהוא בחינת שלחן הוא משם מבחינת דבור בחינת: "כי על כל מוצא פי ה' יהיה האדם" (דברים ח"ג) וכשאינן הדבור בגלות אז השלחן שהוא בחינת דבור בבחינת פנים בבחינת: "וידבר אלי זה השלחן אשר לפני ה'" דיקא בחינת פנים ועל-כן בשבת הגדול שאז הוא קדם יציאת מצרים אזי הוא בחינת הפיכת השלחן שמרמזין שהדבור היה בגלות מצרים עד שזכינו ליציאת מצרים בפסח ואז יצא הדבור מן הגלות בחינת פה סח כנזכר לעיל:

פט דע שיש חבילות חבילות של עברות, רחמנא לצלן, כי 'עברה גוררת עברה' (אבות ד"ב), הינו כשאדם עובר עברה חס ושלום, אזי עברה ראשונה גוררת אותו לעשות עברות אחרות השייכים לה דיקא וכן כשעושה עברה אחרת חס ושלום, אזי גוררת גם-כן עברות השייכים לה, כי כל עברה ועברה גוררת עברות השייכים לה ונגררין אחריה אבל לא עברות שאין שייכים לה וזה בחינת חבילות חבילות עברות חס ושלום כי עברה הראשונה עם העברות שנגררו אחריה דהינו השייכים לה כנ"ל הם בחינת חבילה אחת של עברות וכן עברה אחרת עם העברות השייכים לה שנגררו אחריה הם חבילה אחרת וכו' עד שנעשו חס ושלום,

חֲבִילוֹת חֲבִילוֹת שֶׁל עֲבֵרוֹת רַחֲמָנָא לְצִלָּן:

וּמִכָּל חֲבִילָה וְחֲבִילָה נִבְרָאת כַּת אַחַת שֶׁל מְחַבְּלִים וּמְקַטְרָגִים (אָבוֹת דִּיֵּא) וְהַמְחַבְּלִים צוֹעְקִים: הֵב לָנָא חַיֵּי הֵב לָנָא מְזוֹנֵי כִּי הוּא הַבַּעַל עֲבָרָה הֵינּוּ שֶׁהוּא הַבַּעַל שֶׁל הָעֲבָרָה וְצָרִיךְ לָתֵן לָהֶם חַיֵּי וּמְזוֹנֵי כִּי עֲבָרָה הָרֵאשׁוֹנָה עָשָׂה בְּלִי הַכִּרְחַ וְצָרִיךְ בְּיָדָי לָתֵן לָהּ מְזוֹנוֹת, וְאַפְלוּ הָעֲבֵרוֹת הָאַחֲרוֹת הַשְּׂיָכִים לְעֲבָרָה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁנִּגְרְרוּ אַחֲרֶיהָ צָרִיךְ לָתֵן לָהֶם גַּם־כֵּן מְזוֹנוֹת וְאַף־עַל־פִּי שֶׁהִיָּה כְּמוֹ מְכַרְחַ לַעֲשׂוֹתָן כִּי עֲבָרָה הָרֵאשׁוֹנָה גָּרְרָה אוֹתָן כַּנִּל, אַף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ לָתֵן לָהֶם מְזוֹנוֹת כִּי יֵשׁ לָהֶם טַעֲנָה הִיָּה לָךְ לַעֲשׂוֹת מִצְוָה תִּכְרַף אַחַר עֲבָרָה הָרֵאשׁוֹנָה וְהִתְתָּה הַמִּצְוָה מְגִנָּה עָלָיו עַל־כֵּן צָרִיךְ לָתֵן לְכָל־מְזוֹנוֹת וְחַיּוֹת וְהַתְקוֹן הוּא, שֶׁיִּלְמַד לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם הַשְּׁלֵשׁ עֲשֵׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים וְחֲסָדִים דִּהֵינּוּ שֶׁיְהִיָּה לוֹ רַחֲמָנוֹת וְיִרְבֶּה לַעֲשׂוֹת חֶסֶד וְיִקַּיֵּם כָּל הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים כִּי עַל־יְדֵי שְׂמֻקַּיִם הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים עַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְעוֹרָר לְמַעַלָּה הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל רַחֲמִים וְעַל־יְדֵי־זֶה נִכְנָעִין וְעוֹבְרִין הַמְחַבְּלִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל־יְדֵי הָעֲבֵרוֹת בְּבַחֲיִנַת: "אֵל מֶלֶךְ יוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רַחֲמִים וְכוּ' מוֹחֵל עוֹנוֹת עִמּוֹ מִעֲבִיר רֵאשׁוֹן רֵאשׁוֹן" הֵינּוּ שֶׁעַל־יְדֵי הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים מִעֲבִיר הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא עֲבֵרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁבְּכָל חֲבִילָה וְחֲבִילָה וְאֵזִי שְׂאָר הָעוֹנוֹת שֶׁבְּחֲבִילָה שָׁבִים אֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהוּא יִתְבָּרַךְ נוֹתֵן לָהֶם חַיּוֹת וְזֶה בְּחִינַת: "אֶלְמָדָה פִּשְׁעִים דְּרָכֶיךָ וְחַטָּאִים אֶלְיָךְ יָשׁוּבוּ" (תְּהִלִּים נֹא־טו) 'דְּרָכֶיךָ' זֶה בְּחִינַת הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "הוֹדִיעֲנִי נָא אֶת דְּרָכֶיךָ" (שְׁמוֹת לִג־ג), וְהִרְאָה לוֹ הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת הֵינּוּ כְּשֶׁלּוֹמְדִים לַעֲשׂוֹת הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרֵה מִדּוֹת אֵזִי־

"וַחֲטֵאִים אֵלֶיךָ יְשׁוּבוּ" הֵינּוּ שֶׁהַעֲבֵרוֹת שֶׁבְּחִבְלָהּ שָׁבִים אֶל הַשֵּׁם
יְתַבְרַךְ:

סדר שֶׁלְחֵן עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(ג) יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו צריך לברך בקול רם כדי שיצאו בברכתו: (ד) אפילו נשתכר כל כך עד שאינו יכול לדבר כראוי יכול לברך ברכת המזון: (ה) אם בירך והיתה צואה כנגדו או שהיה שכור (פי' לגמרי) נסתפקו התוספות והרא"ש אם צריך לחזור ולברך ומשום מי רגלים פשיטא שאינו חוזר לברך: סימן קפו (א) נשים חייבות בברכת המזון וספק הוא אם הן חייבות מדאורייתא ומוציאות את האנשים או אם אינן חייבות אלא מדרבנן ואינן מוציאות אלא למי שאין חיובו אלא מדרבנן (ועיין לעיל סימן קצ"ט בענין זימון שלהם): (ב) קטן חייב מדרבנן כדי לחנכו וההיא דבן מברך לאביו כשלא אכל האב כדי שביעה שאינו חייב אלא מדרבנן:

סימן קפז (א) יש אומרים ברוך משביע לרעבים ואין לאומרו והמוסיף גורע ואם אמר במקום ברכת הזן בריך רחמנא מלכא מאריה דהאי פיתא יצא ויש אומרים שצריך שיחתום בריך רחמנא דזן כולא: (ב) בברכת הארץ להרא"ש לא יאמר שהנחלת לאבותינו ארץ חמדה וכו' ברית ותורה שהרי אומר על בריתך שחתמת בבשרנו ועל תורתך שלמדתנו ודי בפעם אחד והרמב"ם חולק (הגה ודברי הרא"ש הם עיקר): (ג) אם לא הזכיר בברכת הארץ ברית ותורה אפילו אם לא היסר אלא אחד מהם מחזירין אותו: הגה ונשים ועבדים לא יאמרו ברית ותורה דנשים לאו בני ברית נינהו ועבדים לאו בני תורה נינהו (כל בו): (ד) אם לא הזכיר בבונה ירושלים מלכות בית דוד מחזירין אותו: הגה ואומרים על

הנסים בחנוכה ובפורים קודם ועל הכל וכו' ואם לא אמרו אין מחזירין אותו (טור) ועיין לעיל סימן תרפ"ב ומכל מקום יוכל לאומרו בתוך שאר הרחמן ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים כמו שעשה בימים ההם וכו' והכי נהוג (כל בו):

סימן קפח (א) אחר שחתם בונה ירושלים יענה אמן אחר ברכת עצמו מפני שהיא סיום הברכות דאורייתא דהטוב והמטיב אינה דאורייתא: (ב) אמן זה יאמרנו בלחש כדי שלא ירגישו שברכת הטוב והמטיב אינה דאורייתא ויזלזלו בה: הגה ונראה דדוקא כשמברך לבדו ואין עונין אמן אחר שאר ברכות אבל כשמזמנין עונין עליו כשאר אמן שעונין על ברכות הראשונות ואע"ג דהמברך עונה ג"כ מכל מקום אינו ניכר כל כך הואיל ואחרים עונין ג"כ עמו וכן המנהג במדינות אלו לאומרו בקול רם אפילו המברך עצמו כשמזמנים ואולי הוא מהאי טעמא: (ג) צריך להזכיר בברכה שלישית מלכות בית דוד ואין להזכיר בה שום מלכות אחר והאומר ומלכותך ומלכות בית דוד משיחך טועה שאין להשוות מלכותא דארעא עם מלכותא דשמייא וכן אין לומר בה אבינו מלכנו. הגה ויש אומרים דאף כשאומר יעלה ויבא לא יסיים מלך חנון ורחום אלא ידלג מלת מלך (אבודרהם) וסברא נכונה היא אבל לא ראיתי נוהגין כן: (ד) נוסח ברכה זו פותח בה רחם ה' אלקינו או נחמנו ה' אלקינו וחותם בה בונה ירושלים או מנחם ציון בבנין ירושלים ואין לשנות הנוסח משבת לחול דבין בשבת בין בחול אומר נוסחא אחת. הגה ויש אומרים דאומרים בונה ברחמיו ירושלים וכן נוהגין (מרדכי סוף ברכות): (ה) בשבת אומר בה רצה והחליצנו ובר"ח ויו"ט וחולו של מועד אומר יעלה ויבא ואם חל אחד מהם בשבת אומר רצה והחליצנו ואח"כ יעלה ויבא ואינו מזכיר של שבת ביעלה ויבא ולא של יום

טוב וחולו של מועד ור"ח ברצה והחליצנו:

סדר לקוי תפלות היומי:

תקו: ותזכני לקדש את פי בדבורים קדושים ותעזור לי לתקן כל הפגמים שפגמתי בפי, עד שאזכה שיהיה פי מלא ברכת ה' ומלא פי תהלתך ויהיו כלי השפע שלי שהם אמרי פי בשלמות גדול עד שאזכה להמשיך תמיד שפע טובה וברכה ורחמים וחסדים ושלוש על ידי אמרי פי ותשמע תפלתנו תמיד, ותבטל רצונך מפני רצוננו ונגזר אמר ויקום ותקים מקרא שכתוב: "אנכי ה' אלקיך המעלה מארץ מצרים, הרחב פיה ואמלאהו" ותעזרנו ברחמיך שנוזכה מהרה לקדשת הברית באמת ונזכה לתקן כל מיני פגם הברית שפגמנו עד הנה וזכות יוסף הצדיק שעמד בנסיון וזכות כל הצדיקים אמתיים שעמדו בנסיונות רבות אין מספר וכפו את יצרם למען שמך יגנו עלינו ובזכותם וכחם תעזור לי מעתה ה' אלקי ואלקי אבותי שאזכה גם כן לכף את יצרי ותאזני ותצילני ברחמיך מכל מיני פגם הברית שבעולם ולא אבוש ולא אכשל בשום מכשול והרהור רע כלל מעתה ועד עולם ותזכני מהרה לתקון הברית באמת ובשלמות כרצונך הטוב ואזכה לתקן בשלמות ברית הלשון וברית המעור ותחננו מאתך חכמה ובינה ודעת דקדשה ואזכה ללמד וללמד בהתמדה גדולה ולקיים את כל דברי תורתך באהבה חום וחסד ורחם עלינו ומלא משאלותינו ברחמים חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה עמך ישראל ברחמים ברוך אתה שומע תפלה "יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגואלי":

תפלה לה תקו: בראש הזמיות אקרא בפתחי שערים בעיר אמרי אמר בקול גדול בקול חזק בקול מר ארים קולי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ח'תנד - צמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

וְאָקְרָא לְאֵל עָלַי גּוֹמֵר הַנְּנִי בְיָדְךָ כְּמוֹ בְיַד הַיּוֹצֵר חֹמֶר שׁוֹמֵר מֵהַ
מַלְיָה מֵהַ מְלִיל שׁוֹמֵר אֲשׁוּטְטָה "בְּשׂוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת אֲבִקְשָׁה אֶת
שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי" וְאֶזְעַק בְּקוֹל גָּדוֹל וְאֶתְמַרְמֵר וְאוֹמֵר "קוֹלִי אֵל ה'
אֶקְרָא וַיַּעֲנֵנִי מֵהַר קָדְשׁוֹ סָלָה אֲנִי שָׁכַבְתִּי וְאִישָׁנָה הִקִּיצוּתִי כִּי ה'
יִסְמְכֵנִי אֱלֹהֶיךָ ה' אֶקְרָא וְאֵל ה' אֶתְחַנֵּן":

תקח: רבוננו של עולם אדון הרחמים והסליחות הצופה לרשע
וחפץ בהצדקו הפותח שער לדופקי בתשובה זכני ברחמיך הרבים
שאשוב בתשובה שלמה לפניך חיש קל מהרה על כל חטאי
ועונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מנעורי עד
היום הזה ואל תטרף עלי את השעה "שובה ה' עד מתי והנחם
על עבדיך השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם" כי
מראשית כזאת הודעת ומלפנים אותה גלית כי קדם שבראת
העולם בחכמתך הקדומה, הקדמת את התשובה תחלה כי
תשובה קדמה לעולם כי ידעת כי בשר ודם אנחנו, ומחמך קרצנו
"הן בעון חוללתי ובחטא יחמתני אמי" ואתה ידעת יצרנו כי עפר
אנחנו על כן הקדמת תעלה למכותינו וצרי למכאובינו כי אתה
חפץ בקיום העולם, ואין אתה חפץ בהשחתת העולם חס ושלום
על כן מתחלה עלתה זאת במחשבה לפניך שתקבל תשובתנו
לפניך בכל עת שנבא אליך אבל מה נאמר ומה נדבר כי כבר
נתאחזו ונתפסו בנו כל כך יון מצולת החטאים, וגשמיות עכירת
החמר, עד אשר תש כחנו ומטה ידינו מאד, וקשה לנו בעצמנו
לשוב אליך באמת ואין לי שום תקוה כי אם על רחמיך הרבים,
שאתה בעצמך תשיבנו ותחזירנו בתשובה שלמה לפניך ויעלה
ויראה לפניך אנקותינו ואנחותינו ותפלותינו ותחנונותינו, מה
שאנו מתאנחים ומצפים ומחכים וזועקים בכל עת אליך שתשיבנו

אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, כְּאֵלֹהֵי עֲשִׂינוּ כָּל מַה שְּׁמוּטָל עָלֵינוּ, כְּאֵלֹהֵי נִתְעוֹרְרָנוּ
וְעֲשִׂינוּ תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה, תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל, עַל כָּל חַטָּאֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ
וּפְשָׁעֵינוּ כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִין מַה לַּעֲשׂוֹת, וְאֵיךְ לְהִנָּצֵל מִמָּה שְׂאֵנִי
צָרִיךְ לְהִנָּצֵל מֵעַתָּה, לְבַל אֶעֱשֶׂה עוֹד מַה שְּׁעֲשִׂיתִי עַד הַנָּה, לְבַל
אֶפְגַּם עוֹד מַה שְּׁפָגַמְתִּי, בְּמַחֲשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֶׂה וְאֵין לִי שׁוּם
סְמִיכָה וְתִקּוּהָ כִּי אִם עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים שְׂאֵתָה
בְּעֲצָמְךָ תִּעֲסַק בְּתַקוּנָנוּ בְּזִכּוֹת צְדִיקֵי אֲמֶת "קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר בָּאָרֶץ
הַמָּה וְאֵדִירִי כָּל חֶפְצֵי בָם", בְּזִכּוֹתָם וְכַחם הַשִּׁיבֵנִי אֵלֶיךָ וְאֶשׁוּבָה
כִּי אֵתָה אֵלֶקֶי וְעֲזֹרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ שְׁלֵא אֶשׁוּב עוֹד לְאִוְלָתִי וְאֶעֱזֹב אֶת
דְּרָכֵי הָרָע וּמַחֲשַׁבּוֹתֵי הַמְּגַנּוֹת, וְדַעוֹתֵי הַמְּעַרְבָבוֹת, וְכָל בְּלָבוּלֵי
הַדַּעַת הַמְּרַבִּים, אֲשֶׁר עַל יָדָם בָּאוּ לִי כָּל מַעֲשֵׂי הָרָעִים וּפְעֻלוֹתֵי
הַזָּרִים כְּלָם אֶזְכָּה לְעֹזֵב וְלִסְלֵק מֵעָלַי לְגַמְרֵי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: